

The background of the image is a vibrant night sky featuring the Milky Way galaxy. The galaxy's core is visible as a bright, yellowish-white band of light, which transitions into a deep blue and then a rich purple towards the edges. The sky is densely populated with stars of various colors and sizes. At the bottom of the image, the dark silhouettes of evergreen trees are visible against the glowing horizon.

*Мъдростта
на Бога*

Ейдриън Ибънс

Ейдриън Ибънс

Мъдростта на Бога

увод към Великата борба

Отпечатана в Австралия от
Maranatha Media
maranathamedia.com

Български издател:

maranathamedia.bg

За да поръчате допълнителни копия, моля
изпратете имейл на dejandodo@abv.bg
или adrian@life-matters.org

Написана за първи път под формата
на статии през Март, 2010 г.
Отпечатана през Февруари, 2016 г.

Съдържание

1. Нашият Баща	2
2. Суверен над всичко	5
3. Мъдростта на Бога	8
4. Равенството	13
5. Волята	16
6. Кризата	17
7. Създадени по Неговия образ	21
8. Баща на лъжите	26
9. Изкушаване на човечеството	28
10. Обобщение	33
11. Двата пътя	34
12. Основите на Вавилон	36
13. Същината на Вавилон	40
14. Родословната линия	44
15. Призовани да излязат от Вавилон	49

1. Нашият Баща

Веднъж при Исус дошли последователите Му и Го замолили нещо много важно:

Лука 11:1 И когато Той се молеше на едно място, като престана, един от Неговите ученици Му каза: Господи, научи ни да се молим, както и Йоан е научил своите ученици.

Отговорът на Исус ни казва най-важното нещо, което трябва да знаем за Бога. Молитвеният акт представлява един стремеж за говорене и общуване с Бога. Името, което Исус използвал за Своята първа референтна точка, говори за сърцевинната идентичност на Бога и това кой е Той. Ето как Исус ни казва да се обръщаме към Бога, когато се молим.

Лука 11:2 А Той им каза: Когато се молите, казвайте: Отче наш, който си на небесата

Отче наш. Над всичко друго, което може да си мислим за Бога, Бог е преди всичко (и най-вече) Баща. Това семпло описание ни казва много за Бога. То ни казва, че преди всичко друго Бог е едно същество на отношенията. Той иска да се обръщаме към Него с понятия, които изразяват отношения. Понятието Баща не говори единствено за способности и сила, но говори също и за Неговите отношения и връзки с вселената. Той е Бащата, или източникът на всичко. А какъв точно Баща е Бог?

Когато веднъж Мойсей говорел на Бога, той помолил Бог да му разкрие славата Си, или онова, което е най-специално при Бога. Ето какъв бил отговорът на Бога:

Изход 34:5, 6 И ГОСПОД слезе в облака, застана там до него и провъзгласи Името ГОСПОД. ГОСПОД мина пред

него и провъзгласи: ГОСПОД, ГОСПОД, Бог състрадателен и милостив, дълготърпелив и многомилостив, и истинен.

Забележете какво разкрил Бог на Мойсей. Той говорил за Своя характер. Това е най-славното нещо при Бога – Неговият характер. Той е милостив, благодатен, търпелив, изобилстващ с доброта и истинност. В света, в който живеем, тези характеристики се срещат много рядко и когато ги открием в другите (по време на личното ни преживяване с тях), повечето от нас оценяват това по един дълбок начин. Апостол Йоан сумира характера на Бога, казвайки:

1 Йоан 4:8 Който не люби, не познава Бога, защото Бог е любов.

Бог е един любящ Баща, който е дълбоко загрижен за всичките Си творения. И колко обширно е това Негово творение? Библията ни казва, че Той е Бащата на цялото небе и на цялата земя.

Еф. 3:14,15 Поради това аз прекланям коленете си пред Отца на нашия Господ Исус Христос, от когото носи името си всеки род на небесата и на земята,

Цялата вселена принадлежи на нашия небесен Баща и всеки в тази вселена е част от Неговото семейство. Можем да бъдем изкушени да си мислим, че при толкова много хора, Бог не би могъл да мисли за всеки и в такъв случай все някой би бил забравен, но чуйте внимателно какво казва Исус по този въпрос.

Лука 12:6, 7 Не се ли продават пет врабчета за два асария? И нито едно от тях не е забравено пред Бога. Но на вас и космите на главата са всички преброени. Не се бойте, вие сте по-скъпи от много врабчета.

Бог не забравя никога. Той знае всичко за нас и е дълбоко заинтересуван от живота ни, от нещата, които вършим и от това, което мислим. Всъщност, Той никога не престава да мисли за нас.

Псалом 40:5 ГОСПОДИ, Боже мой, много са чудесата, които си извършил и Твоите мисли за нас не могат да се изредят пред Теб. Ако бих поискал да ги разкажа и за тях да говоря, те са твърде много, за да бъдат изброени.

Той има специални планове за нас и мечтае за това, какви бихме могли да станем.

Ер. 29:11 Знаем плановете, които имам за вас, заявява ГОСПОД, планове да ви направя да просперирате, а не да ви нараня; планове да ви дам надежда и бъдеще. (Нов Международен Превод)

Всяко добро нещо, което имаме е дошло от Него.

Яков 1:17 Всяко дадено добро и всеки съвършен дар е от горе и слиза от Отца на светлините, в когото няма изменение, нито сянка от промяна.

Най-прекрасният израз на чувствата на Бога към нас, е казаното по време на кръщението на Неговия единороден Син - Исус. Ето какво казал Той:

Мат. 3:17 И ето, глас от небесата, който казваше: Този е възлюбеният Ми Син, в когото благоволих.

Бог обичал Своя Син като човешко същество. Той бил много доволен от Него. Великата част на това преживяване е, че, когато припознаем Исус като Божия Син, ние можем да преживеем същото това приемане.

Еф. 1:6 За похвала на славата на Своята благодат, с която ни е направил приети във Възлюбения Си. (Версия на крал Яков)

Ще изследваме много повече за ролята на Исус и защо Той е дошъл на земята, а също и защо имаме нужда да бъдем приети чрез Него. Но ключовата идея, на която трябва да наблегнем тук е тази, че Бог е един любящ и нежен Баща, който е дълбоко загрижен за нас и е заинтересован от всеки аспект на живота ни.

2. Суверен над всичко

В предишната глава обърнахме внимание на това, че Бог е един любящ Баща, който постоянно мисли за нас и има планове и мечти за бъдещето ни. Забелязахме също, че Той е Баща на цялата вселена. В тази част, искаме да разгледаме онези атрибути, които позволяват на Бога да заема тази позиция и да прави нещата, които прави.

Първото нещо, което ни казва Библията е това, че Бог е Господар и Суверен над всичко.

1 Кор. 8:6 За нас има само един Бог — Отец, от когото е всичко, и ние за Него; и един Господ — Исус Христос, чрез когото е всичко, и ние чрез Него.

1 Тим. 1:17 А на Царя на вековете, на нетления, невидимия, единствения Бог, да бъде чест и слава до вечни векове. Амин.

Вт. 6:4 Слушай, Израилю! ГОСПОД е нашият Бог; ГОСПОД е един!

Отец е Този един Бог, от Когото идват всички неща. Бог не е получил силата, мъдростта и знанието Си от някой друг. Всичко, което виждаме, идва от Него.

Ис. 40:10-15 Ето, Господ БОГ ще дойде със сила и силата Му ще владее за Него. Ето, наградата Му е с Него и отплатата Му — пред Него. Той ще пасе стадото Си като овчар, ще събере агнетата със силата Си, ще ги носи в пазвата Си и ще води полека дойните. Кой е премерил водите с шепата си и измерил небесата с педя, побрал в мярка пръстта на земята и претеглил планините с теглилка и хълмовете — с возни? Кой е измерил Духа ГОСПОДЕН и като Негов съветник Го е научил? С кого се е съветвал, че да Му е дал разум и да Го е научил на пътя на правосъдието, и

да Го е научил на знание, и да Му е показал пътя на разума? Ето, народите са като капка от ведро и се считат като ситен пращец на везните. Ето, островите са като ситен прах, който се вдига.

Псалом 36:7-9 Колко е скъпоценна милостта Ти, Боже! И човешките синове прибягват под сянката на Твоите криле. Ще се наситят от тлъстината на дома Ти, ще ги напоиш от реката на Своите сладости. Защото у Теб е изворът на живота, в Твоята светлина ще видим светлина.

Бог е всемогъщ, което означава, че силата Му е неограничена; тя няма край. Силата, която идва от трилиони и трилиони атоми е от Него. Тази сила е отвъд възможното за осъзнаване. Божието знание е безкрайно; то е изключително обширно. Когато нещо започва, Той знае точно къде ще приключи. Всичката мъдрост и знание идват от Него. Тази сила и мъдрост протичат към нас, чрез Неговия Дух, който е като една река.

Откр. 22:1 След това ми показва реката с водата на живота, блестяща като кристал, която извираше от престола на Бога и на Агнето.

Псалом 46:4, 5 Една река — потоците ѝ ще веселят Божия град, свящото място на обиталищата на Всевишния. Бог е сред него, няма да се поклати; ще му помогне Бог на зазоряване.

Чрез Духа Си, Бог може да присъства на всяко място по едно и също време. Тази способност ние наричаме всеприсъствие. Отново ще кажем, че това е нещо много трудно за разбиране, но забележете какво казва Библията:

Псалом 139:7-10 Къде да отида от Духа Ти? Или къде да избягам от присъствието Ти? Ако се изкача на небето, Ти си там; ако си постеля в Шеол, ето Те и там! Ако взема крилето на зората, ако се заселя в най-отдалечените краища на морето, дори и там ще ме води ръката Ти и ще ме държи десницата Ти!

Тази Река е реката на живота. Всички съставки на живота идват от Дух и Неговият животворен Дух в нас е този, който ни поддържа живи и поддържа пулса на сърцата ни.

Деян 17:24-28 Бог, който е направил света и всичко, което е в него, и тъй като е Господ на небето и на земята, не обитава в ръкотворни храмове, нито са Му потребни служения от човешки ръце, като че ли има нужда от нещо, понеже Сам Той дава на всички и живот, и дишане, и всичко. Той е направил от една кръв всички човешки нации да живеят по цялото лице на земята, като е определил предварително назначени времена и граници на заселищата им; за да търсят Бога, та дано биха Го напипали и намерили, макар и Той да не е далеч от всеки един от нас, защото в Него живеем, движим се и съществуваме; както са казали и някои от вашите поети: „Защото дори Негов род сме.“

И така, в обобщение на казаното дотук, ние виждаме, че има един Бог, който е всемогъщ, всезнаещ, и присъстващ навсякъде чрез Своя Дух. Цялата власт и всичката сила принадлежат на Него и на този на когото Той ги дава.

3. Мъдростта на Бога

Би било доста изненадващо да се мисли, че едно същество, което е всемогъщо и притежава цялата мъдрост, ще бъде в позицията да не може да извърши каквото и да било нещо. Нещо, което е така важно, че без него, Бог Отец не би могъл да установи Своето царство.

Когато разгледаме по-дълбоките последствия от факта, че целия живот, силата и мъдростта идват от Бога, осъзнаваме, че Бог не би могъл да създаде милионите обитатели в Своята вселена, да им даде списък с указания, и след това да им каже да го следват. Способността да се подчиняват на Бога, да уповават на Него и да се придържат към Неговия начин за извършване на нещата, е трябвало да стане част от Реката, която протича от трона на Бога.

Проблемът е, че Бог не се подчинява на никого, нито има нужда да бъде послушен на някого, или да следва неговия начин на действие, така че Той не би могъл да осигури тези неща. В голямата си мъдрост, Бог родил от Себе Си един Син, направен точно по Неговия образ. Дал всичко, което имал на Сина Си и след това, чрез Него, създал всичко. Забележете:

Евр. 1:1-5 Бог, който много пъти и по много начини е говорил в миналото на бащите ни чрез пророците, в края на тези дни говори на нас чрез Сина, когото постави Наследник на всичко, чрез когото също направи световите, който, бидейки сияние на Неговата слава и отпечатък на Неговото същество и държейки всичко чрез словото на Своята мощ, след като извърши (чрез Себе Си) очистване на греховете, седна отдясно на Величието във висините и стана толкова по-горен от ангелите, колкото Името, което е наследил, е по-горно от тяхното. Защото, на кого от ангелите Бог е казал някога: „Ти Си Мой Син, Аз днес Те родих“; и пак: „Аз ще Му бъда Отец и Той ще Ми бъде Син“?

Йоан 5:26 Защото, както Отец има живот в Себе Си, също така е дал и на Сина да има живот в Себе Си;

Йоан 5:19 Затова Исус им каза: Истина, истина ви казвам: Синът не може да върши от само Себе Си нищо, освен това, което вижда да върши Отец; защото това, което Той върши, същото върши и Синът.

Йоан 8:29 И Този, който Ме е пратил, е с Мен; не Ме е оставил сам, защото Аз винаги върша онова, което на Него Му е угодно.

Йоан 8:42 Исус им каза: Ако Бог беше вашият Отец, вие щяхте да Ме любите, защото Аз съм излязъл и дошъл от Бога; понеже Аз не съм дошъл от Себе Си, а Той Ме изпрати.

Кол. 2:8-10 Внимавайте да не ви заплени някой с философия и с празна измама, според човешки предания и първоначалните неща на света, а не според Христос. Защото в Него обитава телесно цялата пълнота на Божеството и вие също имате пълнота в Него, който е глава на всяко началство и власт.

Абсолютно всичко необходимо за Божията вселена, сега вече, пребивавало в неговия Син. Силата, мъдростта, животът, но също и упованието и послушанието, признанието на властта на Отец и усещането за любовта на Отец и Неговото приемане били Негови. Синът на Бога е пълнотата на самия Бог и абсолютната основа на Божието царство.

Фил. 2:9-11 Затова и Бог Го възвиси най-високо и Му даде Името, което е над всяко друго име; така че в Името на Исус да се поклони всяко коляно от небесните и земните, и подземните същества и всеки език да изповяда, че Исус Христос е Господ, за слава на Бог Отец.

Ето че Отец възвисил Своя Син и Го направил Божия сила и пример за вселената. Бог щял да пренесе Духа на Своя Син в живота на всяко сътворено същество, за да им даде живот, усещане за благословение

и познание за подчинението и уповаващото послушание. Без Духът на Христос е невъзможно да знаем как да се подчиняваме, да уповаваме и да бъдем послушни на Бога. Обърнете внимание какво казва Библията.

Откр. 22:1 След това ми показва реката с водата на живота, блестяща като кристал, която извираше от престола на Бога и на Агнето.

Йоан 15:26 А когато дойде Утешителят, когото Аз ще ви изпратя от Отца, Духът на истината, който изхожда от Отца, Той ще свидетелства за Мен.

Римл. 8:9, 10 Вие обаче не сте плътски, а духовни, ако наистина живее във вас Божият Дух. Но ако някой няма Христовия Дух, той не е Негов. Но ако Христос е във вас, тялото наистина е мъртво поради греха, но духът е жив поради правдата.

Ето защо Исус е наречен мъдростта и силата на Бога. Персоналността на Христос е пренасяна, чрез Божия Дух към всяко сътворено същество във вселената. Мъдростта на Христос е тази, която идва в сърцата ни и ни учи как да сме послушни на Отец. Животът на Христос е това, което оживява всеки нерв и всяка фибра на естеството ни и ни поддържа живи.

1 Кор. 1:24 Но за самите призвани — и юдеи, и гърци — Христос, Божия сила и Божия мъдрост.

1 Кор. 1:30 А вие сте от Него в Христос Исус, който стана за нас мъдрост от Бога и правда, и освещение, и изкупление.

Следователно, това, което дава мъдрост на личността и я прави праведна и добра е Духът на Христос. Соломон говорил по този въпрос и за това как мъдростта действа във вселената. Интересно е да се забележи, че думата за мъдрост, на гръцки, е в женски род. С това Христос не казва, че Той е от женски пол, но, че този атрибут има женско качество. „Страхът на Господ е началото на Мъдростта“ (Притчи 9:10) Христос почита Своя Баща и Му се покорява. Христовото подчинение на Неговия Баща има съответствие в подчинението на

Ева към Адам. Това е важно, когато четем следните стихове в притчи, защото те също използват женски род, когато се позовават на Мъдростта:

Пр. 8:12-21 Аз, мъдростта, обитавам с благоразумието и издирвам разсъдливо знание. Страхът от ГОСПОДА е да се мрази злото. Аз мразя гордост и високомерие, и зъл път, и уста лъжлива. Мои са съветът и истинската мъдрост; аз съм разум, моя е силата. Чрез мен царуват царете и управниците постановяват правда. Чрез мен владеят князете и благородните, и всички земни съдии. Аз обичам тези, които ме обичат, и които ме търсят, ще ме намерят. При мен са богатствата и честта, трайните богатства и правдата. Плодът ми е по-добър от злато и от чисто злато, и доходът ми — от отбрано сребро. Аз ходя по пътеката на правдата, сред пътеките на правосъдието, за да направя да наследят имот тези, които ме обичат, и да напълня съкровищниците им.

След това той продължава да описва, как Бог е родил и установил Своя Син.

Пр. 8:22-31 ГОСПОД ме имаше като начало на пътя Си, преди древните Си дела. От вечността бях поставена, от началото, още преди създаването на земята. Родих се, когато ги нямаше бездните, когато нямаше извори, избилстващи с вода. Преди да бъдат разположени планините, преди хълмовете се родих, докато Той още не беше направил нито земята, нито полята, нито първите пращинки на вселената. Когато приготвяше небесата, аз бях там. Когато начерта кръг над лицето на бездната, когато утвърждаваше облаците горе, когато усиливаше изворите на бездната, когато определяше на морето границата му, така че водите да не престъпват Неговата заповед, когато полагаше основите на земята — тогава аз бях майсторски работник при Него, бях Негова наслада ден след ден,

веселях се винаги пред Него, веселях се на земния Му кръг
и насладата ми беше с човешките синове.

Да бъдем благодарни на Отец за Сина. Без Него вселената не би могла да функционира, нищо не би работило правилно. Ето че сега виждаме целостта на Божеството, събрана заедно. Отец е единият истинен Бог, който е източник на всичко. Той родил един Син, на когото е дал всичко. От Сина протичат всички съставки, необходими за функционирането на вселената. Силата и мъдростта работят в комбинация с упованието и подчинението. Персоналността на Сина протича към вселената чрез всеприсъстващия Дух на Бога. Бог е изключително мъдър като е създал тази блестяща система.

Павел прекрасно обобщава това, когато казва:

1 Кор. 8:6 За нас има само един Бог — Отец, от когото е всичко, и ние за Него; и един Господ — Исус Христос, чрез когото е всичко, и ние чрез Него.

4. Равенството

В предишната глава изучавахме удивителната мъдрост на Бога, проявила се в полагането на основите на вселената. Раждането на един Син, облечен с всички атрибути на божествеността, позволило на Божията пълнота да се пренесе в сърцата на всички сътворени същества, чрез Духа на Бога. Следващото нещо, което Бог направил, било осигуряването на същинска дефиниция за равенството, за всички морални същества, независимо от тяхната позиция в творението.

Отец дал на Сина Си власт, която Го правела равен на самия Него. Обърнете внимание, че равенството на Сина не идва от дадената Му сила, а от властта и благословието на Отец. Ако Синът бил смятан за равен на Отец, само защото притежавал Неговата сила, тогава дефиницията за равенството би била основана на силата. Тази позиция би поставила Сина в потенциалната позиция да доказва равенството Си чрез изява на Своята сила. Точно това изисквал Сатана от Исус в пустинята, една изява на сила, за да докаже връзката Си с Отец. За щастие, Синът се осланял на благославящото Слово на Отец. Синът просто се уповава на Своя Баща и няма нищо за доказване пред който и да било. Отношенията на Отец и Сина станали определящите (дефиниращите) отношения за вселената. Всички отношения между съществата от различен ред щели да бъдат моделирани според техните отношения. Отец направил Сина равен на Себе Си.

Фил. 2:5, 6 Имайте в себе си същия стремеж на ума, който беше и в Христос Исус; който, като беше в Божия образ, пак не счете за ограбване равенството си с Бога. (KJV)

Йоан 5:22, 23 Защото Отец не съди никого, а е предал целия съд на Сина, за да почитат всички Сина, както почитат Отца. Който не почита Сина, не почита Отца, който Го е пратил.

Тази мъдра стъпка подsigурира разбиране за равенството на основата на отношенията. С това искаме да кажем, че дефинираните от Отец отношения, правят Сина равен на Него. Синът е наследил от Отец всички белези на властта и затова те не вземат участие в дефиницията за равенство. Те нямат стойност в уравнението. Бог направил така, за да е сигурно, че съществата, които е създал, няма да се сравняват чрез талантите и способностите, които са получили, а по-скоро чрез способността им взаимно да се опознават и разбират.

Характерът на равенството между Отец и Сина е изключително основополагаща дефиниция за цялата вселена. Ако разберем погрешно тези отношения, ще разберем погрешно самото естество на Божието царство. Едно от най-прекрасните неща в Божия Син, е че Той знае всичко, което може да се знае за Отец. Няма друг като Него, който да е способен да обясни на цялата вселена какъв е Бог. Забележете как Исус описва равенството Си с Отец в перспективата на отношенията.

Йоан 10:15 както Отец познава Мен и Аз познавам Отца.

Затова Исус може да каже уверено:

Йоан 14:9 Който е видял Мен, видял е Отца;

Това не е някакво мистично твърдение за една субстанция. С това Исус заявява, че Той знае всичко за Своя Баща и е изпълнен с Неговия характер и персоналност. Няма друг във вселената, който да познава ума на Отец в степента в която Той познава ума на всеки. Синът е единственият. Техните отношения гарантират, че това, на което се кланяме, са отношенията на обич, които съществуват между тях, вместо на силата, която те двамата притежават.

Пророк Еремия разкрива славата на Божието царство, заявявайки:

Ер. 9:23, 24 Така казва ГОСПОД: Мъдрият да не се хвали с мъдростта си и силният да не се хвали със силата си, богатият да не се хвали с богатството си, а който се хвали, нека се хвали с това, че разбира и познава Мен, че Аз съм ГОСПОД, който върша милост, правосъдие и правда на земята, понеже в това имам благоволение, заявява ГОСПОД.

По този начин, ние откриваме, че дефиницията за равенство, която определя тона на цялото Божие царство, е изградена на самите идентичности на Отец и Сина, и на това как те се отнасят един към друг. Силата, която Синът получил от Отец, не се определя от нещо, което Той самият може да добие като сила и позиция, но само от волята и желанието на Отец.

Фил. 2:9 Затова и Бог Го възвиси най-високо и Му даде Името, което е над всяко друго име;

Евр. 1:6 И когато отново въвежда Първородния във вселената, казва: „Да Му се поклонят всички Божии ангели.“

Лука 9:35 И от облака дойде глас, който каза: Този е Моят възлюбен Син. Него слушайте.

Равенството се основава на властта на Отец, а не на атрибутите на Неговия Син. В рамките на тази дефиниция, Отец и Синът поддържат индивидуални идентичности, но са равни.

Първоначално влиянието на това разбиране, може да не изглежда очевидно, но въздействието му върху човешкото семейство е огромно. Това е особено валидно, когато говорим за равенството между мъжете и жените, и това, което го определя.

5. Волята

Вече виждаме, че Духът на Божия Син протича към цялата населена вселена и живее в сърцата и умовете на всички. За да може вселената на Бога да бъде действително основана на отношенията, съществата, които Той създал трябва да притежават капацитет да избират дали да приемат, или да отхвърлят този животворен Дух на Сина. Без тази сила на избора, цялото творение би било напълно автоматизирано и роботизирано. Със силата на избора, Бог дал воля на всяко сътворено, морално същество. Тази власт на избора се свежда до едно решение: да обича Бога, приемайки Него и Неговия животворен Дух, чрез Сина Му, или да отхвърли живота Му и да докара върху себе си смърт.

Исус Навиев 24:15 Но ако не желаете да служите на ГОСПОДА, изберете си днес на кого ще служите: дали на боговете, на които бащите ви служеха оттатък реката, или на боговете на аморейците, в чиято земя живеете. Но аз и домът ми ще служим на ГОСПОДА!

Пр. 3:5, 6 Уповавай се на ГОСПОДА с цялото си сърце и не се облягай на своя разум. Във всичките си пътища познавай Него и Той ще прави равни пътеките ти.

Силата на избора означава, че всеки индивид става собственик на животворните характеристики на Божия Син. Любовта на Сина към Отец става наша любов, подчинението и упованието на Божия Син, стават наши. Неговата правда става наша, чрез постоянния избор да се подчиняваме. Способността да се подчиняваме и да избираме, първоначално е идвала свободно чрез реката, но както ще видим по-късно, във вселената възникнала криза, която се намесила в Божието семейство и докарала голямо страдание на всички.

6. Кризата

Когато всичко било на мястото си, Божият Син получил задачата да сътвори вселената. Чрез силата на Своя Баща, Той създал цялото звездно множество, планетите и всяко живо нещо. Създал огромно множество ангели, първият от които бил Луцифер, носителят на светлината.

Йоан 1:1-3 В начало бе Словото; и Словото беше у Бога; и Словото бе Бог. То в начало беше у Бога. Всичко чрез Него стана; и без Него не е станало нищо от това, което е станало.

Еф. 3:9 и да осветлявам всички относно настояничеството на тайната, която от векове е била скрита у Бога, който е създал всичко, чрез Исус Христос; (KJV)

Евр. 1:1, 2 Бог, който много пъти и по много начини е говорил в миналото на бащите ни чрез пророците, в края на тези дни говори на нас чрез Сина, когото постави Наследник на всичко, чрез когото също направи световете;

Луцифер знаел за позицията на Божия Син и че Той е получил в наследство цялата пълнота на Божеството. Той започнал да губи от погледа си мъдростта на Бога изразена в Неговия Син. Посредством дарбата на свободния избор, той започнал да поставя под съмнение основата за равенството на Божия Син с Бога. Започнал да пожелава позицията на Сина. Разсъждавайки, че щом Синът би могъл да получи тази позиция, тогава защо и той да не може да я има? Защо не би могло да има едно трето отделно същество, което да е като Бога? Той не разбирал жизнено важната роля на Сина и Неговия покорен Дух, който сплотявал цялата вселена (Кол. 2:9, 10).

Вместо да подхранва идентичността и характера на Бога и на Неговия Син, той започнал да желае силата и позицията на Бога. Една от посоките на неговото разсъждение била тази, че, щом Синът е роден от Бога, тогава Той не би могъл да бъде равен. Чудел се защо трябва

да се покланя на едно същество, което не е могъщо от само себе си и дължи съществуването си на някой друг. Стигнал до заключението, че трябва да му се позволи да се радва на същия статут, като този на Сина, равен на Бога. В противен случай щял да се смята за ограбен.

Фил. 2:5, 6 Имайте в себе си същия стремеж на ума, който беше и в Христос Исус; който, като беше в Божия образ, пак не счете, че трябва да държи като плячка равенството с Бога.

Ис. 14:12-14 Как си паднал от небето, ти, сияйна звезда, сине на зората! Как си отсечен до земята, ти, който тъпчеше народите! А ти казваше в сърцето си: На небесата ще се изкача, над Божиите звезди ще извися престола си и ще седна на планината на събранието в крайния север, ще се изкача над висотата на облаците, ще бъда подобен на Всевишния!

Ез. 28:14, 15 Ти беше херувим помазан, за да закриляш; и аз те поставих там; ти беше на Божия свят хълм, ходеше сред огнени камъни. Ти беше съвършен в пътищата си от деня, когато беше създаден, докато се намери беззаконието в теб.

В сърцето си Луцифер разсъждавал, че ще установи свой собствен трон над Божиите звезди (ангелите). Той щял да се възкачи на позицията на Всевишния. Целият му фокус бил сдобиването със сила и позиция. Той не желаел характера на Бога, а само Неговата позиция и сила.

Мистериозно е как Луцифер започнал да мисли по този начин. Библията не ни казва как. Понеже Бог дарил силата на избора на всички същества, Луцифер използвал тази сила, обръщайки сърцето си от мъдростта на Бога и от подчинението си на Него и Неговия план за вселената.

Бог се опитал да обсъди с Луцифер посоката към която се отправял. Било му обяснено какви са причините Божият Син да заема тази позиция. Но Луцифер отказал да слуша и станал Сатана, обвинителят. Той обвинявал Бога, че е установил погрешно царство, и отказал да се

покланя на Божия Син. Вместо това, решил, че, щом не може да бъде равен на Бога, тогава би приел само един Бог, който притежава своя собствена, вродена сила, която не е получил от никой друг.

Тук има изключително важна идея, на която трябва да се обърне специално внимание. Бог е единственият източник на живота. Несъгласието с Бога и отхвърлянето на упованието и послушанието към Него, моментално прекъсва притока на живота. Животът идва само с подчинението на Бога, а подчинението идва в нас само чрез Духа на Сина. Това е една от основните причини, заради които е важен, както Отец, така и Синът. Отказвайки подчинението, Луцифер се съпротивил на покорния Дух на Сина. Самият акт на съпротивата е акт на омраза и убийство. Ето защо плътският ум е враждебен на Бога (Римл. 8:7). Когато Сатана се противопоставил на Бога, възникнала необходимост Бог да вземе веднага решение. Решение, за което Той бил подготвен преди това, но сега е трябвало да се реализира. Противопоставяйки се на Бога, Луцифер казал *Не* на Духа на Христос, с което убивал Божия Син. С това той казал: Аз искам Твоята сила, но не и Твоя Син. Бог можел да остави Луцифер (който напуснал източника на живота) да умре веднага, или да позволи на Неговия Син да умре, според това, което Луцифер всъщност вече извършвал в ума си. Смъртта на Христос не е акт на някаква юридическа справедливост от страна на Бога, която изисква отмъщение. Тя е едно реализиране на естествения закон на вселената, според който животът идва само от Бог и Неговия Син. Луцифер не би могъл да бъде облагодетелстван от тази смърт, защото той никога не е избирал да приеме идентичността на Божия Син. Но смъртта на Христос осигурява цялата кампания на Сатана и неговите ангели, за да може вселената да види какво е имало в ума на Сатана. Ако Синът не беше взел това решение, още в самото начало, вместо Бог да остави Луцифер да умре, никой не би разбрал защо трябва да обичаме Бог и Неговия Син, и да не се страхуваме от тях. Божият Син бил заплашен от товарния влак на съпротивата спрямо Божията воля. Или Бог трябвало да направи така че влакът да дерайлира, или да позволи на Неговия Син да умре, с надеждата, че ще започнем да осъзнаваме кой е Той наистина. Всъщност, смъртта на кръста е затова. Да

познаем Неговата истинска идентичност, в царството на Бога (Йоан 17:3).

Сатана започнал да разпространява своите възгледи сред останалите ангели и накрая една трета от ангелите започнали да смятат, че Луцифер е прав. Защо трябва да се подчиняват на този Син, който е наследил всичко от Отец? С какво Той е толкова специален? Те отказали да се подчиняват на Божията воля. За съжаление, в небето избухнала една война на думите [полемос] и Сатана и неговите последователи били изгонени.

Откр. 12:7-9 И стана война на небето: Михаил и неговите ангели воюваха против змея; и змеят воюва заедно със своите ангели, но те не надвиха и не се намери място за тях на небето. И беше хвърлен големият змей, старовременната змия, наричан дявол и Сатана, който мами целия свят; хвърлен беше на земята и ангелите му бяха хвърлени заедно с него.

Бог би могъл да остави Сатана да умре, но семената на опасното му мислене трябвало да пораснат напълно. Тъй като Сатана отхвърлил достъпа до живот, възможен единствено чрез Божия Син, на него можело да му бъде позволено да погине. Но ангелите и останалите същества във вселената щели да смятат, че Бог го е унищожил насилствено. Това би довело до лъжата, че Бог е жесток. Всеки за себе си трябвало да научи, защо животът е възможен за творението единствено чрез Сина. Всеки във вселената щял да има шанса да реши кой е прав: Бог или Сатана.

7. Създадени по Неговия образ

Сатана и една трета от ангелите поставили под съмнение позицията на Сина и отношенията Му с Неговия Отец. Никой не е бил там, за да удостовери произхода на тези отношения. Затова те трябвало да се доверят на Отец, че Той знаел кое е най-добро за всеки.

Знаейки, че ще дойде време, когато отношенията Му с Неговия Син ще бъдат поставени под съмнение, Бог пуснал в действие план, чрез който по-пълно да обясни специалните отношения, които Той поддържал със Своя Син. Щял да предостави един пример за вселената, в който тя внимателно да наблюдава жизнено важната динамика на водачеството и подчинението между Отец и Сина.

Всъщност, докато Отец и Синът планирали проекта за създаването на земята, горчивината на Луцифер се влошила. Луцифер искал да бъде князът на този свят, но молбата му била отхвърлена. Христос трябвало да бъде князът на този свят, защото този свят трябвало да бъде сътворен по образа на Отец и Неговия Син. Луцифер започнал да завивда на Божия Син. Ако Луцифер би се доверил на този проект, това би могло да му помогне да разбере по-добре специалните отношения между Отец и Сина, както и защо ролята на Сина е толкова важна за царството на Бога. За съжаление, това не се случило.

Бог и Неговият Син продължили с плана за създаването на земята и това да разкрият пред вселената един много специален образ на техните отношения. И Бог казал на Своя Син: “Нека създадем човека по нашия образ” Бит. 1:26.

Кой може да обхване този изблик на творчеството, който се осъществил през онази седмица на сътворението! Ден след ден, докато творческата сила на Бога извираше от Неговия Син, земята се оформяла. Сушата, тревата и цветята, дърветата, слънцето и луната, и животните били създадени, и тогава сцената била подготвена за апогея на творението – сътворяването на мъжа и жената.

Процесът на сътворението е от изключително значение и разказва една важна история за Бог и Неговия Син.

Бит. 1:27 И Бог създаде човека по Своя образ, по Божия образ го създаде; мъжки и женски пол ги създаде.

Ето точният процес на случилото се.

Бит. 2:7 И ГОСПОД Бог образува човека от пръст от земята и вдъхна в ноздрите му жизнено дихание, и човекът стана жива душа.

Бит. 2:18-25 И ГОСПОД Бог каза: Не е добре човекът да бъде сам; ще му създам помощник, като негово съответствие. И ГОСПОД Бог образува от земята всички полски животни и всички небесни птици и ги доведе при човека, за да види как ще ги нарече; и с каквото име назовеше човекът всяко живо същество, това име му остана. Така човекът даде имена на всеки вид добитък, на небесните птици и на всички полски животни. Но помощник, съответен на Адам, не се намери. Тогава ГОСПОД Бог даде на човека дълбок сън и той заспа; и взе едно от ребрата му и изпълни мястото му с плът. И ГОСПОД Бог създаде жена от реброто, което взе от човека, и я доведе при човека. А човекът каза: Тази вече е кост от костите ми и плът от плътта ми; тя ще се нарече жена, защото от мъжа беше взета. Затова мъжът ще остави баща си и майка си и ще се прилепи към жена си, и те ще бъдат една плът. А и двамата, човекът и жена му, бяха голи и не се срамуваха.

Чрез Своя Син, Бог оформил Адам от земната пръст и след това реката на живота протекла към него (или му била вдъхната). Скъпоценните качества на Божия Син, т.е. чувството за благословието на Отец, и любящото доверие и послушание на Сина, преминали щастливо през волята на Адам и станали част от него. Адам естествено желаел да служи на Бога и да Му е угоден, защото получавал тези желаниа от Божия Син, чрез Духа.

1 Кор. 2:16 Защото: "Кой е познал ума на Господа, за да може да Го научи?" А ние имаме ум Христов.

Бог поставил Адам в положение, в което да започне да разбира, че му липсва нещо. Защо Бог би създал Адам само, за да го преведе през един процес на осъзнаване, че му липсва нещо? От това научаваме нещо интересно за Бога и за Неговото царство: Някои неща могат да се научат само чрез преживяване. В случая с Адам, осъзнаването за нещо липсващо, засилило желанието му за това въпросно нещо и повишило способността му да го оцени, когато Бог му го предоставил.

Адам се нуждаел от съдружник, който би могъл да разбере неговия ум и начин на мислене. Някой, който би оценил радостите му и би разбирал преживяванията му. Докато давал имена на животните, Адам започнал да осъзнава, че липсва някой друг, като него. Някой, който да може да го разбере. Това преживяване запечатало в Адам желанието за едно нещо, което е от централно значение за Божието царство - интимната връзка. Има резон, да се смята, че единственият начин да се разбере нещо, е като се преживее. Бог би могъл да каже на Адам колко важни са отношенията и да му обясни колко добро нещо са те. Но посредством дадената на Адам задача да именува животните, бързо се изяснило кое е важното, не само за ума, но и за сърцето на Адам.

Защо Бог приспал Адам, отворил плътта му и взел живо ребро, за да направи жената от него? Това не е ли един доста усложнен начин? Този процес е изключително поучителен. Процесът, при който Ева идва от Адам, направена от същата тази, негова субстанция и излязла от страната, която била близо до сърцето му, говори директно за историята на Отец и раждането на Сина Му. Защо Бог не взел част от ума на Адам? Защо точно ребро, което е над сърцето? Библията не ни казва защо, но на мен това ми говори за разрешаването на проблема с болката в Адамовото сърце. Поради липсата на съдружник, който да го разбира и който би могъл да послужи като покорен и отхранващ агент за семето, което той носел.

Йоан 1:18 Никой никога не е видял Бога. Единородният Син, който е в лоното на Отца, Той Го изяви.

Йоан 8:42 Исус им каза: Ако Бог беше вашият Отец, вие щяхте да Ме любите, защото Аз съм излязъл и дошъл от Бога; понеже Аз не съм дошъл от Себе Си, а Той Ме изпрати.

Пр. 8:23-25 От вечността бях поставена, от началото, още преди създаването на земята. Родих се, когато ги нямаше бездните, когато нямаше извори, изобилстващи с вода. Преди да бъдат разположени планините, преди хълмовете се родих.

Римл. 1:19, 20 Понеже това, което е възможно да се знае за Бога, е изявено в тях, защото Бог им го изяви. Понеже от създанието на света това, което е невидимо у Него – вечната Му сила и божественост – се вижда ясно, разбираемо от творенията, така че те са без извинение. (KJV)

В току що представените стихове, виждаме ясно доказателство за това, че Божият Син е излязъл от лоното на Отец. Думата излязъл, или дошъл, означава да „излезе от“ и Пр. 8:25 говори директно за раждането. Когато коментира това, апостол Павел казва, че творението ни дава една директна картина на Божеството, така че ние сме без извинение.

Кой може да си представи какво си е мислел Адам, когато е видял за първи път Ева? Очите им са се срещнали и те осъзнали, че там има някой, който наистина би могъл да те разбира и цени. Една, която е от неговото собствено естество. Една, която би могла да износи и отхрани неговото семе, бивайки жизнено важен покоряващ се агент. Той имал нужда от нея, за да покаже на децата и внуците си важността на това да оставаш винаги подчинен и покорен. Точно както Бог се нуждаел от Своя Син, за да осигури тези атрибути на подчинението, така Той установил това царство и на земята и затова съпругът не би могъл да изгради царство без съпругата си. Децата му не биха знаели как да се покоряват, без живия пример, намиращ се в лицето на тяхната майка.

Съществува една дълбока неприкосновеност между съпруга и съпругата. Когато е конституирана правилно, тази връзка говори директно за връзката на Отец със Сина, и представлява едно

постоянно напомняне пред вселената за фалша на сатанинските обвинения срещу Божия Син.

1 Кор. 11:10 Затова жената е длъжна да има на главата си белег на власт заради ангелите.

Бог е замислил отношенията между съпрузите, за да се обучават ангелите, относно отношенията на Отец и Сина. Каква прекрасна привилегия е това, да бъдеш създаден за тази цел.

Познавайки тази истина, можем да открием, че самата тайна на брака е в това да позволим да бъдем привлечени от Божия Дух към един образ на отношенията на Отец и Сина. Съпругът действащ като източник на благословието и съпругата действаща като жива демонстрация на любящото доверие и подчинение.

Адам и Ева получили високо и щастливо призвание. Ех, ако само бяха останали в образа на Отец и Сина! Колко много мизерия би била спестена.

8. Баща на лъжите

Помним как Сатана решил, че, ако Бог не му позволи да има достъп до силата и привилегиите на Божия Син, тогава той щял да заключи, че ще се кланя само на един Бог, който има вродена сила, която не е наследена. След като Бог отказал да приеме „реформите“ му, Сатана бил поставен в позицията да признае, че все още дължи живота си на Отец, дори и да не признавал жизнено важната позиция на Сина.

Нямало начин Сатана да установи царство, основано на собствените му принципи, ако трябва постоянно да признава, че всичката сила идва от Бога. Така той измислил ГОЛЯМАТА ЛЪЖА. Всеки има живот в себе си. При една такава вяра има няколко опции. Бихте могли просто да повярвате, че сте безсмъртни и че безсмъртието е естествено качество на всяко творение. Бихте могли да вярвате, че животът съществува просто като една сила и всеки е свързан с нея и може да я използва, за да прави каквото пожелае. Бихте могли да вярвате и в един Бог, Който ви е дал дара на безсмъртието, за да го използвате по най-добрия начин според способностите си. Дотогава, докато вярвате, че имате свой собствен източник на живот, няма значение коя опция бихте избрали. Това е най-голямата лъжа във вселената. Както казал Исус:

Йоан 8:44 Вие сте от баща дявола и желаете да вършите похотите на баща си. Той беше от началото човекоубиец и не стоеше в истината, защото в него няма истина. Когато говори лъжа, от своето си говори, защото е лъжец и на лъжата баща.

Бог би могъл веднага да прекрати лъжата, допускайки смъртта на отхвърлящите Сина Му, но Синът продължил да им осигурява живот, въпреки че това било мъчително за Него. За да може вселената да види последиците от лъжата, Синът трябвало да носи падналите ангели и да им осигурява живот, дори когато желаели да Го убият и да Го унищожат. Тъй като Сатана и ангелите му отхвърлили Исус, те повече

не получавали духа на покоряващото се доверие и послушание, който идвал единствено от Него. Те разпънали в себе си Божия Син, в характера и Духа Му. Въпреки това, Бог продължил да им осигурява силата на живота, за да може Сатана да има достатъчно време да демонстрира своята философия, позволявайки на вселената да прецени кой познава най-добрия път. Както споменахме по-рано, позволяването на сатанинската съпротива срещу Бога имало своята цена. Това коствало живота на едно отхвърлено същество. Това бил Божият Син. Сатана бил убиец от начало. Чрез съпротивата си срещу Бога, той причинил смъртта на Христос. Тази смърт се осъществявала в ума на Сатана и това трябвало да бъде изявено пред вселената, за да може всеки да види какво се случва. Бог не искал това да се случи на земята, но за съжаление, то се осъществило именно там.

9. *Узкушаване на човечеството*

В една от предишните глави, разгледахме свободния избор като жизнено важен компонент. Дарът на волята, даден на мъжете и жените, позволява възможността да се подчиняват на Бога. Без възможността за избор на подчиненост, няма истинско благословение, нито усещане за удовлетворяване на Отец. Точно усещането за удовлетворяването на Отец е това, което носи благословение. Забележете какво казва Исус:

Йоан 8:29 И Този, който Ме е пратил, е с Мен; не Ме е оставил сам, защото Аз винаги върша онова, което на Него Му е угодно.

Исус имал постоянно усещане за благословение чрез едно продължаващо покоряване на волята Си, на волята на Отец. Дарът на волята произвежда още много други благословения, но това е извън обхвата на настоящото изследване. Когато Бог създал Адам и Ева, било необходимо осигуряването на средство, позволяващо упражняване и на собствената им воля. Трябвало да им позволи да избират. Няма как да приемат благословение от удовлетворяването на Бог, ако отсъства възможността да избират да не са Му угодни.

Бог създал възможност да Му се съпротивят, чрез изяждането на плода от дървото за познаване на доброто и злото.

Бит. 2:16, 17 И ГОСПОД Бог заповяда на човека и каза: От всяко дърво в градината свободно да ядеш, но от дървото за познаване на доброто и злото, от него да не ядеш, защото в деня, когато ядеш от него, непременно ще умреш.

Избирайки всеки ден да не ядат от това специално дърво, Адам и Ева приемали специалното благословение на подчинението. Едно усещане, че Бог е доволен от тях. Без присъствието на дървото, те не биха получили това благословение.

Въпреки че Сатана бил премахнат от небето, на него му бил позволен достъп до нашия свят. Достъпът бил до онова единствено място, където можела да бъде активирана възможността да не бъдеш угоден на Бога. Затова Сатана възприел формата на змия, разположила се върху дървото за познаване на доброто и злото. От книгата Откровение знаем, че тази змия е Сатана.

Откр. 12:9 И беше хвърлен големият змей, старовременната змия, наричан дявол и Сатана, който мами целия свят; хвърлен беше на земята и ангелите му бяха хвърлени заедно с него.

Тук научаваме подхода на Сатана. Докато се опитва да спечели Адам и Ева за своето царство, той им представя възглед за получаване на живот, елиминиращ зависимост от Бог. Забележете какво казва Сатана:

Бит. 3:1-5 А змията беше най-хитра от всички полски животни, които ГОСПОД Бог беше създал. И тя каза на жената: Истина ли каза Бог да не ядете от никое дърво в градината? Жената каза на змията: От плода на дърветата в градината можем да ядем, но от плода на дървото, което е сред градината, Бог каза: Да не ядете от него и да не се докоснете до него, за да не умрете. А змията каза на жената: Никак няма да умрете! Но Бог знае, че в деня, когато ядете от него, ще ви се отворят очите и ще бъдете като Бога — да познавате доброто и злото.

Сатана внушавал, че неудовлетворяването на Божията воля, чрез отхвърлянето на това, което Той заповядва, нямало да докара проклятие, а благословение. Очите им щели да се отворят за голямо познание и мъдрост и те самите щели да станат като богове. Той твърдял, че няма да умрат. Това означава, че могат да продължат да живеят без да зависят от Бога и без да уповават на Него. Те можели да се доверят на себе си и на собствената си преценка.

Колко тъжно е, че Ева приела съвета на змията и след това отишла при Адам, за да го убеди да прояви недоверие към Бога и да повярва в голямата лъжа на змията. Веднъж яли от плода и повярвали на тази

лъжа, цялото им възприятие за Бога, за себе си, и за това как функционира вселената, било променено.

Приемайки лъжата, Адам и Ева се отдалечили от убеждението, че всичко произтича от Отец. Те отхвърлили идеята, че щастието им зависи от тяхното доверие и подчинение на Бога. Като отхвърлили Божията заповед, те умъртвили най-красивите атрибути на Божия Син, доверяващото се послушание и покорство. Бог трябвало да покаже на Адам и Ева, че отказът им да Му се покоряват, всъщност, бил една директна атака срещу Неговия Син и всичко, което Той защитавал. Адам и Ева убили в умовете си Божия Син като се противопоставили на духа на покорството, който е Духът на Божия Син. Това е много важен момент, който трябва добре да се разбере. Актът на съпротива срещу Бога е акт на убиване на Духа на Божия Син, който е същината на самото покорство. Ето защо Исус казва, че Луцифер бил убиец от самото начало.

Йоан 8:44 Вие сте от баща дявола и желаете да вършите похотите на баща си. Той беше от началото човекоубиец и не стоеше в истината, защото в него няма истина. Когато говори лъжа, от своето си говори, защото е лъжец и на лъжата баща.

За всички ангели, отхвърлили Божия Син и обърнали се с омраза срещу Него, Той бил убит в умовете им. По един ясен начин, Библията свързва омразата с убийството.

1 Йоан 3:15 Всеки, който мрази брат си, е човекоубиец; и вие знаете, че в нито един човекоубиец не обитава вечен живот.

Жертвата на Божия Син, била предвидяна преди създаването на тази земя. Единственият начин вселената да разбере какво е имало в умовете на разбунтувалите се ангели, бил това да се изяви. Забележете:

1 Петр. 1:19, 20 А със скъпоценната кръв на Христос, като на агне без недостатък и петно. Той наистина е бил

предузнат преди създаването на света, но се яви в тези последни времена за вас.

Бог не бил изненадан от бунта на Сатана. Той бил подготвен за това. В съвместен съвет, Отец и Сина планирали пътя на спасението. Бунтът на Сатана само задействал плана. Когато Луцифер извикал: "Ще възляза на небесата и ще бъда като Всевишния", там нямало място за Божия Син. Той е трябвало да бъде детрониран и унищожен.

Сатана предал семето на бунта на човешката раса и Синът трябвало да бъде оставен да умре за тях. Христос щял да изяви във физическия свят, как човечеството е убило, в ума си, покоряващия се Син на Бога. Това трябвало да се изяви пред всички, за да го видят. Чрез приковаването на Христос на кръста, делото на змията е изобличено. Отчасти, това е причината Мойсей да заповяда поставянето на змия върху вършината. Актът на разпятието представлявал разобличаване на убийствените планове на Сатана. Той повече нямало да може да крие истинските си намерения спрямо Христос.

Когато Адам и Ева съгрешили и отхвърлили покорния Дух на Христос, те, заедно със Сатана, станали виновни за убийство. Христос бил заклан в умовете им.

Откр. 13:8 И ще му се поклонят всички земни жители, всеки, чието име не е записано в книгата на живота на закланото Агне от създаването на света.

Евр. 6:6 А са отпаднали, невъзможно е да се обновят за покаяние, като отново разпъват за себе си Божия Син и Го опозоряват.

Този акт, на заколване на Божия Син, бил представен символично пред Адам и Ева, чрез следното действие:

Бит. 3:21 И ГОСПОД Бог направи кожени дрехи на Адам и на жена му и ги облече.

Било необходимо кожените дрехи да дойдат от животни. Тези животни трябвало да бъдат пожертвани за обличането на Адам и Ева. Адам и Ева нямали нужда от дрехи преди да съгрешат. Те били облечени със славата на Бога, но когато Го отхвърлили, те загубили тази слава.

Заколването на агнето било символ на Божието обещание да изпрати Сина Си, за да им покаже какво всъщност са направили в умовете си, да им помогне да видят какво ужасно нещо е съпротивата срещу Бога, какво ужасно проклятие си навличаме, когато отказваме да се покорим. Това посича Божия Син – същинското покорство.

Бит. 3:15 Ще поставя и вражда между теб и жената, и между твоето семе и нейното семе; то ще ти смаже главата, а ти ще му смажеш петата.

Йоан 1:29 На следващия ден Йоан видя Исус, че идва към него, и каза: Ето Божият Агнец, който взема греха на света!

Какво удивително нещо щял да извърши Божият Син, снишавайки се. Щял да покаже какво причинява съпротивата срещу покорството. То убива Духа на най-скъпоценната личност, която Отец обича, Неговият Син. Божият Син отговорил на трагедията на съпротивата с невероятна изява на покорство. Една толкова мощна изява, че вселената никога повече нямало да остане същата. Това щяло също да покаже на вселената, колко скъпоценен е Божият Син, че ние го обичаме тогава, когато обичаме Неговия покоряващ се на Отец Дух, когато обичаме Неговите заповеди.

10. Обобщение

Проследихме внимателно библейската история за това, което Бог разкрива за Себе Си в началото. Научихме, че:

1. Има само един истинен Бог наречен Отец (Йоан 17:3; 1 Кор. 8:6; 1Тим. 1:17);
2. Той е източникът на всички живот и благословение (Яков 1:17);
3. Той е родил Син по Своя собствен образ, дал Му е цялата власт и Го е направил равен на Себе Си (Евр. 1:1-5; Пр. 8:12-30; Фил. 2:6; Йоан 5:26; 8:42; Кол. 2:9);
4. Синът на Бога е ключът за Божието царство. Той притежава жизнено важните съставки на уповащото покорство, подчинението и благословието (Мат. 3:17; Пс. 40:8; Йоан 8:29);
5. Духът на Сина протича към вселената и живее в сърцата на всички, които избират да се покоряват на заповедите на Отец (Откр. 22:1, 2; Йоан 7:37, 38; Римл. 8:9,10);
6. Луцифер, първият сътворен ангел, отхвърлил идентичността на Божия Син и отказал да се подчини на Божията заповед за поклонение на Сина (Йоан 5:22; Фил. 2:6; Откр. 12:7-9; Евр. 1:6);
7. Луцифер станал Сатана и завлякъл след себе си една трета от ангелите, към новата вяра, че няма нужда да се покоряваш на Бога, защото имаш свой собствен живот в себе си (Откр. 12:4, Бит. 3:4, 5);
8. Актът на съпротива срещу Божиите заповеди е равносилен на убиване на Божия Син, същината на покорството, доверието и послушанието (Йоан 8:44; Откр. 13:8; 1 Йоан 3:15);
9. Синът се подчинил на плана на Своя Баща, да покаже на вселената какво всъщност причинява на Неговия Син тази съпротивата срещу Него, като Го изпратил да умре за нас (Бит. 3:15; Евр. 6:6).

Сега ни е дадена една ясна библейска картина за Бог, Неговия Син и техния Дух и как те работят. Запознахме се също с лъжата на Сатана, относно това, от къде идва живота. Запознахме се и с неговия дух на съпротива. Сега нека проследим първоначалните стъпки на двете системи, така както са се развили на земята.

11. Двата пътя

В предишните глави разгледахме една критична разлика между Божието и сатанинското мислене.

- Божието царство е установено така, че да подчертава святостта на отношенията. Царството на Сатана се фокусира върху придобиването и притежаването на сила;
- Божието царство функционира посредством благословение чрез покорство, упование и послушание. Царството на Сатана функционира посредством „благословение“ чрез съпротива и независимост от властта на Бога;
- Божието царство дефинира равенството чрез способността да познаваш другия. Царството на Сатана дефинира равенството чрез способността, позицията и постиженията на вродената сила;
- Божието царство се управлява от семейна структура и поданиците на царството биват мотивирани чрез любов. Царството на Сатана се управлява чрез различни форми на структури, основани на силата, а поданиците на царството са принуждавани чрез тирания;
- Божието царство дефинира стойността чрез характер и отношения. Царството на Сатана дефинира стойността чрез сила.

Тези разлики могат да се обобщят в следния библейски пасаж:

Ер. 9:23, 24 Така казва ГОСПОД: Мъдрият да не се хвали с мъдростта си и силният да не се хвали със силата си, богатият да не се хвали с богатството си, а който се хвали, нека се хвали с това, че разбира и познава Мен, че Аз съм ГОСПОД, който върша милост, правосъдие и правда на земята, понеже в това имам благоволение, заявява ГОСПОД.

Когато изследваме историята, ще забележим, че възгледите на хората за Бога се разделят в тези направления. Понякога е трудно да различим ключовият действащ принцип, защото сатанинското царство използва отношенията, с цел придобиване на сила. Използваният език

може да звучи като в подкрепа на отношенията, но все пак фокусът да си остава основан на силата.

Приемайки вярата, че имаме живот в себе си, както Сатана внушавал на Ева, ние сме естествено водени да гледаме на себе си, като на богове. С едно такова съзнание, много човешки концепции за Бога, всъщност са проекция на човешките атрибути и способности. Това се вижда много ясно в гръцката митология и нейните описания на Зевс, царят на боговете; Афродита, богинята на любовта и красотата; Аполон, богът на музиката, медицината и здравето; Арес, богът на войната. Тези богове са просто обожествен вариант на човешки качества и по същество представляват себепоклонение подобно на онова, което Сатана обещал на Ева в градината.

Искам да започна нашата история като сравня онези два библейски героя, които осигуряват ясни библейски примери за двете системи: Авраам и Нимрод.

12. Основите на Вавилон

Преди да се насочим директно към историите за Авраам и Нимрод, накратко ще прегледаме предшестващата ги история.

Страхът бил първият плод от възприемането на лъжата на Сатана. Забележете:

Бит. 3:9, 10 И ГОСПОД Бог повика човека и му каза: Къде си? А той каза: Чух гласа Ти в градината и се уплаших, защото съм гол, и се скрих.

Откакто Адам възприел лъжата, той повярвал, че има живот в себе си. Проблемът, който той сега осъзнавал, бил, че Бог е по-голям и по-могъщ източник на живот от него. Това създавало страх. Когато Адам нямал убеждението за живот в себе си и щастливо се осланял, че Бог е един любящ Баща, който му е дал всичко, такъв един страх никога не би могъл да бъде подхранван. Първият плод на лъжата е СТРАХ.

Следващото нещо, което лъжата произвела, било гордостта. Когато Адам бил попитан относно това, което е направил, той не можел да признае, че е съгрешил. Неговата гордост не му позволявала да направи това.

Бит. 3:11, 12 А Бог му каза: Кой ти каза, че си гол? Да не би да си ял от дървото, от което ти заповядах да не ядеш? И човекът каза: Жената, която Ти си ми дал с мен, тя ми даде от дървото и ядох.

Адам обвинил съпругата си. В Божията система, Адам трябвало да помни, че като глава на дома си, всички отговорности за случващото се в семейството му, в края на краищата, били негови. Обвинявайки своята съпруга, той изявил лъжата, в която вярвал. Лъжата, че съпругата му притежава вътрешна сила, с която да повлияе на поведението му. Затова той я обвинява и не поема отговорност. Вярно

е, че Ева изкушила Адам, но той направил своя избор и бил отговорен за това. Той обаче не искал да приеме това. Това е вторият плод на лъжата - ГОРДОСТ.

СТРАХЪТ и ГОРДОСТТА формират плодовете съдействащи за въздигането на Вавилон.

Още плод щял да се появи. Адам и Ева изповядали заблудата си, но семената на бунта останали в тях и били предадени на синовете им - Каин и Авел. Авел подхранвал покорния дух на Христос и следвал смирено, съставения от Бога план за възстановяване на човешката раса, чрез повторно приемане на Неговия Син. Каин признавал Бога, но отказвал да следва плана Му. Тук се изявил третият плод - СЪПРОТИВА. Той променил своя метод на поклонение, според собствените си виждания и пренебрегнал жертването на агнето. Авел умолявал брат си да направи, така както им било показано, но Каин отказал да слуша. Каин продължил да се съпротивлява и накрая Сатана го довел до там, че в гнева си той убил брат си по един жесток начин. Тук има още плодове: ГНЯВ, ОМРАЗА и УБИЙСТВО. Убийството на Авел било проява на сатанинския ум спрямо Христос. Нежният и покорен Авел бил посечен от своя вдъхновен от Сатана брат, като първо доказателство за жестоките емоции спрямо Христос, които били скрити дълбоко в сърцето на Сатана.

Както споменахме преди това, духът на съпротива отнема от нас усещането за благословието и одобрението на Бога. Без Божието благословение, ние се чувстваме несигурни и безполезни. Каин се противопоставил на апелите на своите родители, на брат си, а така също и на Бога. Колкото повече растяла съпротивата на Каин, толкова по-голямо ставало чувството му за несигурност и безполезност. Когато Бог произнесъл проклятието върху Каин, това не било нещо, което Бог Му навличал. Това, по-скоро, бил естествен резултат от съпротивата - страх, несигурност и безполезност.

Бит. 4:11, 12 И сега, проклет да си от земята, която отвори устата си да приеме кръвта на брат ти от твоята ръка! Когато работиш земята, тя няма вече да ти дава силата си; бежанец и скитник ще бъдеш на земята.

Понятията „бежанец“ и „скитник“ създават усещане за едно скитничество, за колебание и нестабилност. Това са още плодове: **НЕСИГУРНОСТ, НЕСТАБИЛНОСТ И БЕЗПОЛЕЗНОСТ.**

След като Адам и Ева изгубили Авел, Бог им дал друг син - Сит. Той изявил дори още повече от скромния дух на Адам и Авел. Така се появили две племена от семейството на Адам: племето на Сит, изпълнено с чувството за благословието на Отец и покоряващо се на Неговите заповеди, станали познати като Божиите синове, а племето на Каин, изпълнени с плодовете на бунта и малоценността, станали известни като човешките дъщери и синове.

Сатана знаел, че, понеже Бог бил структурирал човешките отношения в семейства, децата се раждали в света напълно зависими от родителите си. Тази ситуация щяла да помогне на децата да се научат да зависят от Бога. Ключовата личност в семейството, която поучава децата на скъпоценната характеристика на подчинението, била майката. Сатана изкусил Божиите синове да си търсят жени от човешките дъщери. Дъщерите на Каин били изпълнени с духа на бащите си: страх, гордост, бунт, гняв и омраза. Всички тези зли плодове били скрити в сърцата на жените, които се били научили да разкрасяват външния си вид. Божиите синове не различавали техния характер и се женили за тях. Тези съюзи довели до появата на най-злите тирани. Библията ги нарича исполини. Значението на тази дума е по-сходно с „гигантски Его-та“ и фокус върху придобиването на сила.

Бит. 6:1-5 Като започнаха хората да се умножават по лицето на земята и им се раждаха дъщери, Божиите синове, като гледаха, че човешките дъщери бяха красиви, вземаха си за жени от всички, които избираха. Тогава ГОСПОД каза: Духът Ми няма да пребъде в човека, защото той е плът; затова дните му ще бъдат сто и двадесет години. В онези дни имаше великани на земята; а и след това, след като Божиите синове влизаха при човешките дъщери и те им раждаха синове, това бяха онези силни и знаменити старовременни мъже. И ГОСПОД видя, че се умножаваше злината на човека по земята и че всичките въображения на мислите на сърцето му бяха само зло цял ден.

За кратко време, любящият покорен дух на Исус бил заличен от сърцата на Божиите синове и мислите на почти всички били постоянно зли. Бог оттеглил Духа Си и позволил на потопа да спре нечестията, унищожението и насилието. Той въздал нечестията на бащата върху децата до третото и четвъртото поколение. Бог започнал наново с Ной и семейството му, но скоро Сатана получил вход, чрез Хам, за полагане основите на вавилонското царство. Хам бил повлиян от нечестивите хора на древния свят. Един ден, когато намерил баща си разсъблечен и пиан в шатрата си, той се доближил при него и извършил нещо толкова порочно, че плодът на малоценността, несигурността и бунта щял да накара неговите потомци да търсят нови висоти на господството, контрола и злото, за да се опитват да преодолеят повишената си несигурност и страх.

Нимрод бил внук на Хам. Ето какво казва Библията за него.

Бит. 10:8-10 И Хус роди Нимрод. Той пръв стана силен на земята. Той беше голям ловец пред ГОСПОДА, затова се казва: Като Нимрод, голям ловец пред ГОСПОДА. И началото на царството му беше Вавилон и Ерех, и Акад, и Халне в земята Сенаар.

Думата могъщ, означава мощен тиран. Няма нищо покорно в Нимрод. Той е първият човек в Библията, който възприел титлата цар и е описан като такъв, който изгражда свое собствено царство без никакво признаване на небесния Бог. Първият град от неговото царство бил Вавел, или Вавилон. Сега, когато сме установили основите на характера на Нимрод, вече можем да проучим и елементите на установената от него религия.

За по-задълбочен анализ на тези въпроси, свалете книгата [Въпроси на живота](http://maranathamedia.bg/book/view/vprosi-na-zhivota) от maranathamedia.bg/book/view/vprosi-na-zhivota

13. Стъпината на Вавилон

Когато вземем под внимание всички фактори, изграждащи този сложен герой, наречен Нимрод, почти можем да се досетим, какъв вид система за поклонение щял да развие той. В духа на съпротивата, тя щяла да е нещо напълно противоположно на разкритото за Бога в Библията, и ето че Нимрод развил точно това. Следва цитат от историка Йосиф Флавий, който ни говори за основата на философията на Нимрод:

"Нимрод бил този, който ги въодушевил за едно такова публично оскърбление и презрение спрямо Бога. Той бил внук на Хам, синът на Ной, дързък човек и с много силна ръка. Той ги убедил да не я приписват (силата) на Бога, така сякаш, чрез неговите собствени средства те били щастливи, и да вярват, че чрез собствения си кураж са придобили това щастие. Той също постепенно променил управлението към тирания, не виждайки друг начин да отклони хората от страха към Бога, освен като ги доведе до постоянна зависимост от неговата сила..." Йосиф Флавий. Юдейски древности, кн. 1, Гл. 4, Параграф 2

Нимрод решително отхвърлил благословието на Бога, избирайки лъжата на змията. Той избрал да се съсредоточи върху силата, вместо върху характера. Учел хората да гледат на себе си, точно както Сатана учел Адам и Ева. Тази философия щяла да има драматично въздействие върху семейната структура. Обърнете внимание какво казва един историк:

Властта на предишните владетели се основавала на чувството за родство, а надмощието на началника било образ на родителския контрол. В противоположност на това, Нимрод бил суверен над територия и хора, точно до толкова, до колкото те били нейни обитатели, и независимо от

личните връзки. Досега имало племена, разширени семейства—Общество; сега вече имало нация, политическо общество—Държава. А. Т. Джоунс. Империи на Библията. 1904 г., с. 51

Патриархалната система от предходните времена служела само за подсилване на принципите на благословието, чрез послушанието към семейството, оглавявано от баща и отхранвано от майка. Нимрод променил всичко това и създал един фокус към водача на територията с осезаеми придобивки като посеви, земи и сгради. Семействата били номадски и управлявани от чувството за родство. Властта се основавала на уважение в отношенията. Нимрод командвал, чрез страх от силата и карал хората да му служат, чрез тирания.

Нимрод осъществил още една дръзка стъпка към пълното смазване на Божия образ в отношенията на съпруга и съпругата. Нимрод се оженил за майка си. Брачни отношения с такъв характер стоят възможно най-далече от отношенията на Отец и Сина.

Когато Нимрод умрял, неговата съпруга/майка, Семирамида, заявила, че Нимрод се е възплътил в слънцето, и щял да бъде тяхна защита и осигурител. Семирамида се превърнала в ключова връзка между физическия и духовния свят. По този начин тя се сдобила с титлата „Небесната царица“(Ер. 7:18). Връзката с нея била врата към възможността да си осигуриш защитата и силата на Нимрод. Тази система за поклонение процъфтявала. Системите за поклонение на слънцето обхванали много части на тогавашния свят. Денят на слънцето (Sun-day) се превърнал във великия ден от седмицата за поклонение, в противовес на специалното благословение на Божия Син, идващо по време на съботните часове (Бит. 2:3). Семирамида имала син, който се наричал Тамуз. За да запази своя статус, тя заявила, че е заченала, чрез директен контакт с лъчите на слънцето, Нимрод. Нимрод сега бил възплътен (инкарниран) в Тамуз. Този процес на инкарнация започнал да се свързва с новораждането на пролетта и поклонението на природата. Учреден бил празник за оплакване на Тамуз, при изчезването на свежата зеленина на пролетта и лятото. Това поклонение било символизирано, чрез образа на една (майка) Мадона, която държи детето си.

Ез. 8:14 И ме заведе до входа на портата на ГОСПОДНИЯ дом, която е на север, и ето, там седяха жени и оплакваха Тамуз.

Чрез Семирамида, учението за безсмъртието на душата пуснало здраво корени. Обожествяването на човека, в лицето на Нимрод, поклонението на силата и практикуването на различни ритуали за предизвикване на дъжд и плодородие - всички тези станали част от вавилонските мистерии. Понеже Семирамида се превърнала във вход за сдобиване със силата на Нимрод, ритуалът развил връзката между мъжката и женската сексуалност, като средство за осигуряване на тази сила. Така била инициирана практиката с храмовата проституция и поклонението на слънцето започнало да включва сексуални дейности, като част от религиозните служби. Не се изисква много, за да се види, че, без едно здраво посвещение на семейството, тази система на поклонение би могла да изглежда много привлекателна за плътското сърце.

Една основна идея, която трябва да подчертаем: когато желанието за сила стане нашата най-голяма цел, действителната идентичност на тези, от които търсим да я добием, вече няма значение. Идентичността на дадена личност е важна само в системата на отношенията, където отношенията са от централно значение. Вавилонската система за поклонение се върти около една концепция за три личности, които са свързани по един мистериозен начин. Понеже Нимрод бил синът на Семирамида, но също и неин съпруг, а след това се предполага, че се е въплътил и в Тамуз, то действителните идентичности на тези индивидуалности биват замъглени в един мистериозен Бог в три личности. Както казахме преди малко, познаването на действителната идентичност на личностите не е от жизнено важно значение, когато фокусът на вашето поклонение е силата. Това е в пълна противоположност на поклонението на небесния Бог. Изключително важно е да се познава идентичността на Отец и Сина, за да имаме достъп до радостта и благословието на техните отношения. Техните идентичности никога не трябва да бъдат обърквани, сливани или превръщани в мистерия. Там където се осъществява такъв процес, можем да бъдем сигурни, че поклонението е насочено към бога на силата, създаден от Сатана, а не към Отец и Сина от Библията.

Както в личния ми опит, така и в отношенията ми с хора от общия християнски контекст, открих доста объркване във връзка с това за

кого се отнасят определени библейски текстове и на кого всъщност ние говорим в молитва. Много пъти чувах как хората изразяваха объркване относно това на кого всъщност се молят и относно тяхното желание да не пропуснат някого. Това объркване идва директно от вавилонската система и разкрива един стремеж към силата, вместо търсенето на Отец и Сина и техния характер. От страна на търсещия, това се осъществява по един напълно несъзнателен начин, но това, което се преподава, ги води към мистериозното объркване. Вавилонската система била установена под предлог, че Бог е почитан и обичан, докато всъщност тя води към Неговото забравяне и към поставянето на Негово място, на човек.

Въпреки че има много подробности в историята за вавилонското слънце-поклонение, основната идея, която преследваме е разкриването на философските основи, във връзка с това, което Библията казва за Бога. Системата за поклонение „Нимрод-Семирамида-Тамуз“ се фокусира върху следното:

1. Вярва във вроденото безсмъртие;
2. Мощ и сила, идващи отвътре;
3. Отхвърляне на водаческата/благославящата система на Отец в полза на отношенията диктатор/тиранин - майка/син;
4. Извратени семейни отношения;
5. Строители на градове и фокус върху придобиването на територия и притежания.

Тази система е изпълнението на сатанинското обещание, че човекът ще стане като боговете, да познава доброто и злото. Всяка система за поклонение, която включва някой от тези атрибути е дълбоко повлияна от сатанинското царство. Нека помним, че тази форма на поклонение е израснала директно от страх, гордост, бунт и сексуален разврат, които са в пълно противоречие с Бога разкрит в Библията.

14. Родословната линия

Ще бъде полезно да обърнем внимание на стъпките, които Нимрод предприел заедно с хората, които били свързани с него при формирането на възгледа им за Божеството. Апостол Павел предоставя един много сбит анализ на този времеви период и неговото влияние върху човечеството. Ще използваме това, като рамка за дискусиата.

В началото Бог направил човека по Своя образ. Разгледахме това в главата Създадени по Неговия образ. Част от причината Бог да създаде човека по начина, по който го е направил, била, с цел вселената да научи повече за отношенията между Него и Неговия Син. Забележете как Павел говори за това:

Римл. 1:19, 20 Защото това, което можеше да се знае за Бога е изявено в тях; защото Бог им го показва. Защото невидимите в него неща от създанието на света се виждат ясно, бивайки разбирани, чрез направените неща, а именно, неговата вечна сила и Божественост (Godhead); така че те са без извинение. (KJV)

Напълно логично е Сатана да атакува директно отношението съпруг/съпруга, за да не допусне това познание на Бога да бъде разбрано. Павел проследява съвсем накратко историята на Нимрод. Ние ще я проследим стъпка по стъпка.

Римл. 1:21-25 Защото познаха Бога, но нито Го прославиха като Бог, нито Му благодариха, а се извратиха в своите мъдрувания и безумното им сърце се помрачи. Като се представяха за мъдри, те глушеха, и размениха славата на нетленния Бог с образ, подобен на смъртен човек, на птици, на четирикраки и на пълзящи гадина. Затова според страстите на сърцата им Бог ги предаде на нечистота, за да

се опозоряват телата им между самите тях – те, които замениха Божията истина с лъжата и се поклониха и служиха на творението, вместо на Твореца, който е благословен до века. Амин.

Като правнук на Хам, Нимрод имал ясно съзнание за небесния Бог. Но когато Нимрод възприел лъжата, че силата идва отвътре, а не от Бога, той престанал да прославя Бога и да бъде благодарен за благословенията Му. Това довело Нимрод и свързаните с него до фалшиво и безпочвено усещане за това, кои били те. Ролите на мъжете и жените, грижливо установени от Бога, били изопачени напълно и извратени. Това прекъснало канала на благословието от небето. Била поставена преграда за сладкия и покорен Дух на Божия Син, за да не може да влиза в домовете им, и по този начин умовете им се помрачили. На така нареченото освобождение на жените и новата сексуална свобода се гледало като на нещо прогресивно и мъдро, но то ги направило безумци.

Забелязахме, че след смъртта на Нимрод, Семирамида твърдяла, че сега Нимрод бил въплътен в слънцето. Концепцията за бог била променена към смъртен човек. Усещането на човека за това откъде идва живота му, а така също и отношението мъж/жена били покварени. Фалшът в поклонението на женското начало, като такова, което има достъп до силата на Нимрод, прераждането на Нимрод в Тамуз и появилото се като последица от това поклонение на природата (включвало птици, четириноги зверове и пълзящи създания), всичко това съдействало за съсипването на Божия образ в човека и за промяна на Божията истина в лъжа.

По същество, богът на Вавилон бил едно търсене и поклонение на силата. Както казахме по-рано, преследването на силата слабо зачита идентичността на съществата, на които се кланяме. Характерите им са по-маловажни от силата им. Мистериозното сливане на личностите на Нимрод, Семирамида и Тамуз повлияват директно идентичностите на мъжете и жените и начините по които те се отнасят едни към други. Актът на сексуалността, станал по-важен, отколкото идентичностите участващи в него. Неговата символика променила напълно смисъла си.

Римл. 1:26-28 Затова Бог ги предаде на срамни страсти — защото и жените им замениха естественото сношение с противоестествено. Също така и мъжете, като оставиха естественото сношение с жената, се разпалиха в похотта си един към друг, вършейки безобразие мъже с мъже, и приемаха в себе си заслужената отплата за своята заблуда. И понеже те отказаха да познават Бога, Бог ги предаде на развратен ум – да вършат това, което не е прилично.

При вавилонската система на поклонение, хомосексуалността е естествена прогресия. Сексуалният акт става средство за получаване на сила от участващия в него, както се вижда при Семирамида - пазителката на портата. Концепциите за водачеството и подчинението повече нямали значение. Библейското усещане за мъжкото и женското начало били погълнати от амбицията за преследване на себе-поклонение и сила. Павел описва какъв тогава е крайният резултат:

Римл. 1:29-32 Изпълнени с всякакъв вид неправда, блудство, порочност, алчност, злоба; пълни със завист, убийство, свадливост, измама и злонамереност; клюкари, клеветници, богоненавистници, нахални, горделиви, самохвалци, изобретатели на злини, непокорни на родителите си, безразсъдни, вероломни, без естествена обич, немилостиви; които, при все че знаят Божието постановление, че тези, които вършат такива работи, заслужават смърт, не само ги вършат, но и одобряват онези, които ги вършат.

Хората се чудят защо в света има толкова много насилие, омраза и неморалност! Римляни първа глава показва ясно как действа това и защо точно по този начин. И така, накратко потомствената линия на Нимрод се изразява в следното:

1. Забравяне на това, че всичкия живот и всичкото благословение идват от Отец и Неговия Син;
2. Поддържане на вяра, че човекът има вроден източник на живот;

3. Унищожаване на семейната клетка, която съхранява благославящите принципи на водачеството и подчинението;
4. Извращаване на сексуалността;
5. Засилване чувствата на малоценност, страх, гордост, гняв, омраза и желание за убийство, поради липсата на благословение;
6. Проектиране на покварените човешки отношения върху Бога. Това води до замъгляване на идентичностите и поклонение на силата пред характера.

Това е процесът на пленяването от Вавилон. Библейската идея за Вавилон е нещо много повече от физическа империя. Тя представя най-агресивната и най-жестоката атака, която човешкият ум би могъл да схване въобще. Силата ѝ да поробва ума е главозамайваща. Неусетният начин по който действа е стряскащ. Режимите и формите на нейното функциониране са многообразни. Силата на веригите ѝ не може да бъде сломена, щом някой веднъж е станал неин пленник – освен ако...

Освен ако не се поучим от историята за Авраам. Историята за Авраам предоставя един разказ, който е от съществено значение за начина по който се излиза от Вавилон. Авраам дошъл от вавилонската земя. Семейството му било въввлечено в поклонението на Вавилон, но Авраам избягал оттам. От изключително голямо значение е това, че Павел започва своето писмо до Римляните, говорейки за силата на Бога в евангелието, а по-късно представя подробно този процес в живота на Авраам:

Римл. 1:16-18 Защото не се срамувам от благовестието (Христово), понеже то е Божията сила за спасение на всеки, който вярва – първо за юдеина, а после и за гърка. Защото в Него се открива Божията правда от вяра към вяра, както е писано: Праведният чрез вяра ще живее“. Защото Божият гняв се открива от небето срещу всяко безбожие и неправда на хората, които потискат истината чрез неправда;

Римл. 4:16-21 Затова оправданието е от вяра, за да бъде по благодат, така че обещанието да бъде сигурно за цялото потомство – не само за това, което е от закона, но и за онова, което е от вярата на Авраам, който е баща на всички нас,

както е писано: „Направих те баща на много народи“, пред Бога, на Когото той повярва, Който съживява мъртвите и вика несъществуващото като съществуващо. Авраам, надявайки се, без да има причина за надежда, повярва, за да стане баща на много народи, според казаното: „Толкова ще бъде твоето потомство.“ И без да отслабне във вяра, като виждаше, че тялото му е вече замъртвяло, тъй като беше на около сто години, както и мъртвостта на утробата на Сара, не се усъмни в Божието обещание чрез неверие, а се укрепил във вяра, като отдаде слава на Бога и като беше напълно уверен, че това, което Бог е обещал, Той е силен и да го изпълни.

Историята за бягството на Авраам от Вавилон е самото сърце на Христовото евангелието. Точно на тази история ще обърнем внимание сега, за да научим какъв е обратният процес на онези шест етапа на потомствената линия, необходим за разкъсването на вавилонските вериги и за издаването на онзи вик: "Падна Вавилон!"

15. *Призовани да излязат от Вавилон*

Мистичното и идолопоклонническо богослужение на Вавилон се превърнало в едно почти глобално явление. Библията казва:

Ер. 51:7 Вавилон беше златна чаша в ръката на ГОСПОДА, която опиваше цялата земя. Народите пиха от виното му, затова народите обезумяха.

Виното на Вавилон са неговите мистични учения за Бога, които объркват ума, сякаш го опияняват. Тези учения унищожават семействата, прекъсват благословенията на небесния Баща, създават едно дълбоко усещане за малоценност, гняв, несигурност, включително и отчаяната нужда от сила.

Влиянието на Вавилон превърнало основаните на семейния принцип номадски племена в държави, основани на територия и бранени от армии. С оглед на по-лесната им защита, малките селца се превърнали в големи, укрепени градове. Било необходимо да се развие една данъчна система, за да се осигури храна и оръжие за армиите. Събирането на такси изисквало едно тиранично царско управление, за да е сигурно, че данъците ще бъдат събрани. Постоянното излагане на кръвопролитие закоравило хората и увеличило времето на отсъствие от семейството. В комбинация с неморалните практики на поклонение, това довело до остро повишаване на проституцията. Това пък от своя страна унищожавало семейните клетки и третирало жените като нещо малко по-добро от добитък. Изключение правели жените, които били храмови проститутки, защото в този случай, за тях се полагали големи грижи.

Целият този процес бил част от плана на Сатана за заличаване Божия образ в човека, и за отнемане на неговото достойнство, превръщайки го в роб на собствените му цели, във войната срещу Бога. Бог отговорил с милостива любов и призовал един човек, който щял да съгради наново семейното царство, основаващо се на благословието на бащата, и щял да възстанови онази най-ценна

негова характеристика – отхранващата покорна съпруга, която учи следващото поколение на това как да се покоряват на небесния Баща и Неговия Син. Авраам (или Аврам, както първоначално бил познат), живял малко след Нимрод, но някои доказателства допускат, че времето на живота им се е застъпвало, в периода когато вавилонската религия господствала над голяма част от земята.

Бит. 12:1-3 И ГОСПОД каза на Аврам: Излез от земята си, от рода си и от бащиния си дом, и иди в земята, която ще ти покажа! Ще те направя голям народ и ще те благословя, и ще възвелича името ти, и ще бъдеш за благословение. Ще благословя онези, които те благославят, и ще прокълбна онзи, който те кълне, и в теб ще се благославят всички земни племена.

Мястото, което Аврам е трябвало да напусне, било самото сърце на Нимродовата империя, Халдея.

Бит. 11:26-28 Тара живя седемдесет години и роди Аврам, Нахор и Аран. Ето родословието на Тара: Тара роди Аврам, Нахор и Аран. А Аран роди Лот. И Аран умря преди баща си Тара в Ур Халдейски, в родната си земя.

Необходимо било Бог да изведе Аврам от неговия роден дом, за да прекъсне онези отношения и връзки с идолопоклонническите практики. Бог щял да благослови Аврам с познание за семейното царство, основаващо се на отношението между Отец и Сина. Бог забавил детеродните способности на Сара, докато двамата с Авраам не научили напълно тези принципи.

Бог превърнал Аврам в едно благословение, установявайки го като модел за начина по който функционира семейството. Всички, които възприели семейните принципи на Аврам и Сара, щели да открият ключа за изливането на благословенията на небесния Баща в сърцата им, получавайки по този начин едно силно усещане за това, че са обичани не заради притежаваната от тях сила, а заради това кои са. Великото царство, обещано на Аврам, щяло да се реализира при условие, че съществува ясна семейна структура.

Бит. 18:18, 19 Тъй като Авраам непременно ще стане велик и силен народ и чрез него ще се благославят всичките народи на земята? Защото съм го познал, за да заповяда на синовете си и на дома си след себе си да пазят ГОСПОДНИЯ път, като вършат правда и правосъдие, за да направи ГОСПОД да дойде на Авраам онова, което е говорил за него.

Фразата „защото съм го познал“ дава усещане за едно много близко отношение между Бог и Авраам, тъй като Бог го учел как да се грижи за своята съпруга и децата си. Той му обяснил, че още от самото начало е било замислено съпругът и бащата да бъдат канал за провеждане на благословието на небесния Баща, усещането, че сме приети от Него. Съпругът/бащата бил подготвен не само с физическото семе, отхранвано от съпругата му, за появата и растежа на децата. На него било дадено и духовното семе, за да придаде на съпругата си усещането, че е ценена и обичана. Тя пък да предаде на децата си усещането за цел и стойност. Забележете какво казва книгата Притчи по този въпрос:

Пр. 17:6 Синовете на синовете са венецът на старците и славата на синовете са техните бащи.

Способността на Авраам да благославя своята съпруга и децата си, зависела в много голяма степен от покоряващия се дух на Сара. Авторитетът му бил точно толкова голям, колкото тя позволявала. Колкото повече се модела за ръководството на нейния съпруг и уповавала на Бога, че ще Го благослови с правилните думи и решения, подчинявайки се и уповавайки на словото на своя съпруг, толкова повече децата ѝ щели да осъзнават, че това което тя казвала, е много важно. Децата гледат своите майки, когато определят колко важна и силна е думата на бащата. Апостол Павел ни казва как Сара се е научила да гледа на нейния съпруг.

1 Петр. 3:5, 6 Защото така някога и светите жени, които се надяваха на Бога, украсяваха себе си, като се покоряваха на мъжете си, както Сара се покоряваше на Авраам и го наричаше господар, чиито деца станяхте и вие, като правите добро и не се боите от никаква заплаха.

Откакто Авраам и Сара излезли от Вавилон, те имали да учат много. И двамата допусkali грешки по пътя и това значително забавило раждането на Исаак от Сара. След много изпитания и уроци, Авраам и Сара успели да позволят на Бога да благослови Исаак в такава степен с Духа на Неговия Син, че Исаак пожелал да се подчинява дори до смърт, точно както Исус го пожелал на кръста. Авраам също се научил да съхранява духа на покорството, решавайки да уповава на Бога, дори когато това изглеждало невъзможно.

Бит. 22:1, 2, 10-12 След тези събития Бог изпита Авраам и му каза: Аврааме! А той каза: Ето ме. И Бог каза: Вземи сега сина си, единствения си син, когото обичаш, Исаак, и иди в местността Мория и го принеси там във всеизгаряне на един от хълмовете, за който ще ти кажа!... И Авраам протегна ръката си и взе ножа да заколи сина си. Тогава Ангелът ГОСПОДЕН му извика от небето и каза: Аврааме, Аврааме! И той каза: Ето ме. И Ангелът каза: Да не вдигнеш ръката си върху момчето и да не му направиш нищо; защото сега познах, че ти се боиш от Бога, понеже не задържа от Мен и сина си, единствения си син.

Удивително е като си помислим, че в рамките на един човешки живот, Бог успял да заличи от ума заробващата, мистична система на Вавилон и да препотвърди поклонението на истинския небесен Бог. Излизането на Авраам от Вавилон и неговото пътуване са основа на нашето собствено пътуване днес. Истинският небесен Бог и Неговият Син ни призовават да напуснем фалшивите богове на този свят, за да влезем в тяхното царство на отношенията, където стойността ни идва от семейните ни отношения, а не от нещата които постигаме.

Принципите в тази книжка се разширяват в книгата *Въпроси на живота*, която може да намерите в сайта maranathamedia.bg. Моля свалете си екземпляр от тази книга, за да прочетете за разширеното обяснение на семейната система за благословение, която побеждава царството на Сатана, просто чрез едно правилно познание за Бог и Неговия Син.

Мъдростта на Бога

Този, който има Сина, има живот.

Защо това е така?

Защото в Божия Син се намира чистото сърце на един Син, който е послушен на Своя Баща.

Той винаги извършва, това което е угодно на Отец. Той също има благословието на Отец и силна привързаност към Него.

Сърцето на Сина си почива съвършено в любовта на Неговия Баща.

Мъдростта на Отец е в споделянето с вселената на Духа на Неговия възлюбен Син; един сладък, нежен и послушен Дух, който обича заповедите на Неговия Отец. Христос е Божията мъдрост и сигурността на царството на любящите отношения.

Този нежен Дух протича от трона на Бога чрез дървото на живота. Сатана отхвърлил Божия Син и Неговия нежен Дух. Бунтовният му дух бил във война с нежния, кротък и послушен Дух на Божия Син.

Този дух на бунта бил предаден на човешката раса. С жертвата на Христос, още веднъж ни се предлага този нежен Дух. Тайната на притежаването на този Дух, е в познанието за това кои са Отец и Сина – това е вечен живот, да познаем Отец и Неговия Син и да прием от извора на живата вода, който изтича от трона на Бога и Агнето.